

ЛІК НА ГИКАВКУ.

Нічка тиха. Місяць світить.
Село спочиває,
А Максим із коршми пяний
До дому вертає.

Врешті стає серед села
І ну-же кричати:
„Ой, ратунку! Ай, мордують!
Ратуй, Божа Маті!”

Прибігає нічний сторож
І қаже до нього:
— Чого кричиш так, Максиме?
Тут нема нікого!!

Максим гикнув разів кілька
Тай каже: — Я знаю!...
Хочу себе налякати,
Бо гикавку маю!

М. Кумка.

ВОЛІЄ ПРОГНАННЯ.

Суддя: — Ви засуджені на чотири роки в'язниці й на вісім літ прогнання з краю. Чи маєте якесь бажання?

Засуджений: — Так. Я хотів би спочатку відбути сю другу кару на вісім літ...

В ШКОЛІ.

Учитель: — Отже ми вчилися, що земля круться довкола сонця. Чого ти там хочеш, Петрику?

Петрик: — Я хотів спитатися, довкола чого круться земля вночі, як сонця нема?

ЛІКАРСЬКА ПОРАДА.

Чоловік, що хоче безплатної поради, питаеться лікаря:

— Шо ви робите, пане докторе, як простудите?

— Часом кашляю, а часом пчихаю, — каже лікар.

НЕПОРОЗУМІННЯ.

— Чи у вас можна найти помешкання?

— Так, але без дітей.

— Нічого, ми приведемо свої діти.

КОРОТКОЗОРИЙ.

Йде селом короткозорий,
Про щось там міркує,
Аж тут вітер на вигоні
Нараз як подве!...

Зірвав з нього капелюх
Тай почав котити,
Він пустився за ним бігти,
Шоб його зловити.

Вибігає одна жінка
З сусідної хати:
— Що ти робиш, чоловіче? —
Почала кричати.

— Я так ловлю капелюх свій,
Аж мокра сорочка...
— Який тобі капелюх?!
Та це-ж моя квочка!

М. Кумка.

ЛІКАРСЬКА ЦЕНЗУРА.

Михайло: — Йду саме тепер з шпиталю, де мене трохи сцензурували.

— Сцензурували, як?
— А так: повитинали мені дещо...

ПОХОВЗНУВСЯ ЯЗІК.

— От, голубонько, я вичитав, що в Шікагу помер якийсь то міліонер і полишив своїй вдові три міліони доларів. Чи не хотілаб ти лишитися вдовою по ньому?

— Ні, милий. Я воліла-б лишитися по тобі...

НЕ ВІДДАСТЬ!

— Петрику, дай і Василькові одицявшок, хай бавиться.

— Він мені, мамо, не віддасть.
— Але-ж віддасть, сину.
— Ні, він не віддає. Він вже шість зів...

РОЗУМНИЙ СИНOK.

— Мамцю! треба збудити татка.

— Чому, дитинко?
— Він заснув нині без тих порошків, які бере на спання...

Найбільший Злочин в Історії

Всесвітна історія повна оповідань про жорстокості, що їх допускалися люди над людьми. Переможці нераз знущалися в страшний спосіб над переможеними, убивали людей тисячами, творили ріки крові. Оповідає історія про страшну Сицилійську Вечірню, коли то в місті Палермо в 1282 році вирізано 8.000 Французів

„Тут не вільно хоронити”.

Урядова пересторога в однім з міських парків у Харкові, що там не вільно закопувати померших з голоду.

„Здесь категорично воспрещается производить похорони” — написано на пересторозі.

Оповідає історія про ще страшнішу Ніч св. Вартооломея, коли то в Парижу в 1572 р. зачалася масова різня протестантів, так званих гугенотів, і вирізано їх до 70.000 душ, — чоловіків, жінок, старих і дітей. Оповідає історія про страховища французької революції в 1793 році, коли то панував те-

пор і соткам людей день в день публично відрубувано голови гільотиною, чи винні вони були в чимсь, чи невинні. Однак жадні страховища, що про них оповідає всесвітна історія, не можуть рівнатися зі страховищами російської революції, коли в кождім місті Росії большевицька „чека” буквально провадила лови на безборонних людей і розстрілювала їх та іншими способами зганяла зі світу не тисячами, а сотками тисяч. Але й сі страховища революції бліднуть в порівнанню з тим, в який спосіб червона Росія старалася та ще й досі старається винищити український народ.

Коли в 1917 році упав російський царат, коли зачалися балачки про волю і самоозначення народів, український народ також прокинувся із віковічного сну, він зачав організовуватися і говорити про свою власну українську державу, а далі зачав і боротися за свою державу. Українська держава була й повстала на короткий час, та втопили її в ріках крові червоні московські наїздники, більшевики. Правда, більшевики самі дуже голосно кричали про волю і право народів на „самоозначення, включно з відділенням”. Та в тім то й було найбільше фарисейство більшевизму, що проти України пішла червона Москва війною тільки тому, аби не дати їй „самоозначитися”, тобто самій за себе вирішити, чи вона має бути злучена на дальнє з Росією, чи має сама про себе існувати. Щоби сяк-так себе оправдати за війну з самостійною Україною, московські наїздники вибрали на себе маску приятелів україн-

ського народу, пояснюючи, що ніби то вони не завоювати Україну хочуть, а тільки помагають їй скинути ярмо буржуазії та запровадити в себе таку саму свободу і рівність, яка є в Москвщині. І коли були які Українці, що дали себе зрадливій Москві обмануті, то дуже скоро прийшлося їм того гірко жалувати. Вже в 1921 році мі-

Яка тоді була причина голоду? Урядове пояснення було, що була посуха і неврожай, однак це пояснення є тільки на половину правдиве. Дійсна причина була в тім, що селяни якраз тоді зачали бути сіяти менше збіжжа, чим звичайно. А сіяти менше зачали тому, що попередного року російські уря-

В черзі за хлібом.

У пролетарській державі годинами вистоюють кожного дня люди перед магазинами з хлібом, аби дістати — не задармо, а за гроші — свою пайку чорного як земля хліба, але кожного дня сотки відходять з нічим, бо хліба для всіх не вистарчав.

ліони Українців згинули — з голоду, хоч до того часу Україна славилася на цілій світ плодовитістю своєї землі і в дійсності не тільки годувала своїм хлібом цілу Росію, а ще й приносила російському державному скарбові величезні доходи з продажі надвіжки українського хліба в чужих краях.

довці повідбирали в селян все те збіжжа, що їм лишалося на збут. Казали селяни: „Та пощо ж нам тяжко працювати, як уряд відбирає від нас все, що нам лишається понад наші потреби? Досить засіяти стільки, скільки потребуємо на прокормлення своєї родини”. Отже селяни засіяли мало, урожай не дописав, а прийшли уря-

дові посіпаки і забрали все, що тільки могли в селянина найти. Селянин лишався на голодову смерть. І люди вмирали, як мухи. Сноповими фірами вивозили на Україні кожного дня трупів на цвинтар. Цілі села, цілі общини Москалі діставали допомогу від цілого цивілізованого світа. Червона Москва відчувала потребу рятувати Москалів, але вона рада була тому, як

Посуха і голод захопили були більше території, чим саму Україну. По-

на Україні не позволяв і допомога для голодних на Україні не доходила. Бо на Україні вмирали з голоду не Москалі, а Українці. Отже Українці спокійно вмирали з голоду, під час коли Москалі діставали допомогу від цілого цивілізованого світа. Червона Москва відчувала потребу рятувати Москалів, але вона рада була тому, як

Кінець мук.

Смерть була в 1933 р. кінцем мук для міліонів людей на Україні, в котрих уряд позібрав усе, що вони мали до ідження. Цікаві дії зібралися коло трупа, найденого на вулиці Харкова.

з голоду вмирали непокірні Українці, що хотіли від Росії відділитися і мати свою власну державу. В областях, де українське населення вимерло, створив опісля большевицький уряд нову Палестину, побудував жидівські кольонії.

В 1932 і 1933 р. голод на Україні знов повторився. І сим разом голод

був не меншे страшний, а навіть страшніший від попередного. Як оповідають очевидці, сей раз згинуло на Україні з голоду **від п'ять до десять міліонів людей**. Та коли в 1922 році большевицький уряд бодай не заперечував, що на Україні голод, то в 1932 і 1933 рр. той самий уряд не тільки що заперечував стан голоду на Україні, а ще й трубів на увесь світ,

загатили нею всі світові ринки, збиваючи ціну пшеници до найнищого рівня, який запамятано.

Як-жеж се погодити, що на Україні люди міліонами з голоду гинули, а російські кораблі українську пшеницю по чужих краях розвозили? Аби сю позірну суперечність зрозуміти, треба насамперед уявити собі систему, яка завдяки большевикам запа-

Неінтересне видовище.

Побіч трупа голодного переходять люди, навіть не спиняючись, бо се було щоденним явищем в Харкові в 1933 році.

немов би то на Україні таке добро, що люди прямо не знають, що з собою з роскоші робити. Урожай в 1932 і 1933 рр., говорили урядові заяви, був та-
кий гарний, що кращого люді не за-
памятали. І аби не понасипати гір з пшениці, російський уряд взявся роз-
продувати її по чужих краях за пів-
дармо, російські кораблі розвозили
скрізь по світі українську пшеницю та

нуvala на Україні. Вони поставили со-
бі за ціль запровадити в Росії, а тим самим і на Україні, комунізм, тоб то систему спільної власності замісць приватної, яка існує по інших державах, приміром, в Канаді. Як все має бути спільне, то і земля має бути спільна. А щоби земля могла бути спільна, то треба землю від селян по-
відбирати. Отже на Україні зачалося

відбирання землі від селян і закла-
дання замісць приватних господарств так званих колективних господарств, або в скороченню колхозів. Колхоз, се немов би старокраївий двір з ла-
нами довкола, а колишні селяни є те-
пер робітниками в дворі, форналями, і за свою роботу дістають платню — справді не грішми, а продуктами кол-
хозу, тоб то пшеницею, житом, ячме-
вав. А хто податку не заплатить, на такого кара. Приходить військо, роз-
валить його хату, розвалить інші бу-
динки, його землю сконфіснують і пе-
редають до колхозу, а самого селя-
нина з родиною посилають на Сибір,
або на Соловки, коли з якоїсь причи-
ни не вважають за відповідніше його розстріляти, як кулака, куркуля. Зви-
чайна річ, що як з одним селянином

Жертва голоду.

Один з міліонів, що погинули з голоду на Україні в 1932 і 1933 рр. Ся знимка є з самої столиці України, Харкова, куди збиралися з сіл сотки тисяч селян, що від них відібрали уряд поспідне зернене збіжжя. Трохи збиралі кожного дня трупів по вулицях і ви-
возили за місто.

нем, картоплями, то що. Селяни не ду-
же квапляться переходити на форна-
лів, отже уряд взявся до сего, щоби їх „заохочувати“. А „заохота“ відбу-
вається в такий спосіб: На селянина,
що не хоче відречися свого поля і
пристати до колхозу, накладають та-
кий податок, що він не може його
заплатити, хоч би зі шкіри вискаку-

таке зроблять, тоді в других десь на-
гло являється охота приставати до
колхозу. Але силуванням конем не до-
робиться. І селяни в колхозах працю-
ють лише так, аби їм час рахувався,
а яка користь буде з їх праці, тим не
жується, тим більше, що се не зро-
бить ріжниці, як би й журилися, бо
вони тільки робітники, а господарями

над ними надіслані з міста комуністи.

Але не в тім річ. Річ в тім, що робиться з плодами праці селянина. Селянин тепер обовязаний всі плоди своєї праці віддавати державі. Закон каже, що він може лишити собі те, що для його прокормлення потрібне. Однак держава обчислює згори, скільки селянин має її віддати в осені, і скільки поза те може йому самому лишитися. Урядовці в місті згори, ще в осені, обчислюють так: „Іван Миколаєнко має 2 гектари поля. Там має засіяти пшеницю і слідуючого літа має зібрати 100 пудів. З того має віддати державі 90 пудів, а собі може лишити решту.” І слідуючої осені приходять до нього з домаганням: „Давай 90 пудів пшениці”. Іван Миколаєнко може перед ними хрестом класитися, може плакати і проситися, що пшениці зародило тільки 50 пудів, бо решту вибив град, чи убила посуха, або повінь, — нічого не помагає. „На папері написано 90 пудів, маєш дати 90 пудів”. А не дав, то геть його, куркуля, в тюрму, на Сибір, до Архангельська. А зародило йому 90 пудів, то все одно забирають 90 пудів і йому самому лишають „решту”. Він ще може вважатися за щасливого, що до тюрем не пішов, але як травою, корінцями, мишами, собаками не перекориметься до слідуючої осені і умре з голоду, то — його річ. Державу се не обходить.

При такій системі уряд, коли хоче, то може штучно створити голод. Для цього ціла річ лише в тім, аби підніс, чи спустив вимоги, скільки від якого селянина вимагає його продуктів. Наложить високі вимоги і вже в краю голод, хоч би урожай був найкращий в світі. І се якраз зробив большевицький уряд на Україні в 1932 і 1933 році.

Він чомусь вирішив, що треба число Українців зменшити, а оставших взяти цілкіще в свої руки і для цього задекретував голод на Україні. Та навіть і большевицькому урядові не лицює з таким декретом виступати отверто. Отже виголодження України відбувається в тайний спосіб. Кореспонденти американських часописів, що стало в тім часі перебували в Москві, нічого про голод не знали. Вони знали лише те, що одного разу повідомлено їх, аби не випускалися в подорож на Україну, бо хто пуститься в дорогу, буде арештований. Урядові російські часописи писали дальше про добрий урожай на Україні, за ними писали і кореспонденти. Одинокі відомості про голод передіставалися в світ через приватні листи.

Діставши кілька таких листів, Союз Українців Самостійників в Канаді зробив через Канадський Червоний Хрест оферту зібрати між українськими фармерами один або два кораблі пшениці і післати її для голодних. Канадський Червоний Хрест віднісся з сим до Міжнародного Червоного Хреста в Женеві, Міжнародній Червоний Хрест віднісся до Російського Червоного Хреста, а Російський Червоний Хрест відповів: „Голоду на Україні нема, поміч непотрібна”. Російський Червоний Хрест очевидно не дав такої відповіді на власну руку, він відповів те, що уряд йому сказав відповісти. А без згоди уряду не може дістатися на Україну, чи взагалі до Росії, ані одна скринка сухарців! Большевицький уряд не допустив на Україну допомоги для голодних, бо хотів міліони Українців виморити голодом. Для того він і створив голод на Україні. Сей голод був створений в політичних цілях Москви, а саме, щоби

прорідити українське населення, між нимою наслати карапів, що будуть більше вірні Росії, і в сей спосіб ліпше прикріпити Україну до Росії. А треба буде, то большевицький уряд створить на Україні голод ще раз і ще раз. Така є доля наших нещасних братів та сестер на Україні. Страшна доля!

А помимо цього можна ще між Українцями в Канаді находити виродів,

що помагають навіть сему найбільшому злочинові, про який всесвітна історія колись буде писати, помогають Москві в виморюванню голодом українського народу. Вони червону Москву виправдують і хвалять, її злочини добрим називають. Вони перевисхають і Каїна і Юду Іскаріотського.

Мир. Стечишин.

В ОЖИДАННІ.

Забуду я морозенька
Та ї піду на двір,
А там зима холодная
Лютує як звір.

І піду я вулицями,
Де гамір та шум,
Може згублю жаль великий,
Пропаде мій сум.

А ношу я сум великий
Не день і не два, —
Не приїздить мій миленький,
А я тут одна.

Сама, сама, як та зірка,
Як місяць зайшов, —
На самоті однісінька,
Бо він не прийшов.

На вулиці однісінька,
Хоч людей є тьма,
Але вони холодні, —
Як отта зима.

І слідкує сум за мною,
Як за близком грім,
Де не стану, обернуся,
А там вже є він.

Ой прилітай, мій миленький,
Орліним крильцем, —
Ти відженеш сум від мене
І вкупці спічнем.

І засвітить сонце красне,
Воскресне весна,
Та обдарить щастям ясним
Нас двоїх вона.

Галька Дністрова.

ЯК ПОЗБУТИСЯ ПЛЯМ.

Кров і плями з мяса — зимна вода з милом.

Коко або чоколяда — „боракс” із зимною водою.

Трава — зимна вода з милом, алькоголь.

Масні плями — прасовання крізь бібулу, зимна вода з милом, газоліна або бензина.

Йодина — тепла вода з милом, алькоголь.

Чорнило — полокати в зимній воді, білити або вживати якийсь квас.

Ржа — цитриновий сок і сіль.

Нафта — тепла вода з милом.

Саджа — газоліна або бензина.

Цвіль — добре вимити в зимній воді й білити.

Фарба — терпентина або алькоголь.

Дьогодь — газоліна або бензина.

Присмалення — білити на сонцю.